

ZP i els seus

LLUÍS FALGÀS

EL PUNT, 18/09/09Hi ha un interès generalitzat per saber què passa amb l'anomenada *soledat* del president del govern espanyol: li marxen els polítics històrics, alguns companys de partit en veu baixa li critiquen que tot ho improvisa i que no consulta res amb els seus ministres ni amb els seus diputats. PRISA (*El País*) l'ha abandonat degut a les estratègies televisives i la crítica en els seus mitjans en forma de titular és constant. Tampoc no té aliats parlamentaris de confiança per tirar endavant amb comoditat els seus projectes més vistosos i caldrà veure amb qui acabarà votant el pressupost per a l'any vinent.

L'actual panorama preocupa els seus –que no veuen que ZP estigui en forma– i satisfà l'oposició fins al punt que el Partit Popular comença a creure en la possibilitat de guanyar les properes eleccions generals. L'oposició compta que la crisi i l'augment de l'atur els ajudaran i que Zapatero acabarà esgotant el rèdit que va aconseguir a la seva primera legislatura.

En política els tres anys que queden per a les pròximes eleccions generals són una eternitat i el problema de Zapatero d'ara mateix no són les eleccions. És la imatge que està transmetent en aquests moments: la manca de credibilitat que, segons els experts, només podrà esborrar amb cops d'efecte creïbles.

És cert que hi ha símptomes d'aquesta soledat presidencial. Però, ara mateix, està acompanyat dels dos sindicats majoritaris, que són els qui més falta li fan. L'ambient laboral està crispat i de poc li serviria a

Rodríguez Zapatero ara mateix tenir molts aliats però estar enemistat amb els sindicats. Amb ells el president espanyol és amb qui té una millor relació, perquè li fa un pànic terrible la possibilitat d'una vaga general. Per això els cuida fins al punt que al secretari general de la UGT, Cándido Méndez, li diuen cordialment i irònicament «el vicepresident quart del govern».

No crec que Zapatero estigui immers en un procés de soledat. Amb el suport dels grans sindicats i d'un o altre grup polític a l'hora de les votacions, de moment pot anar fent. El gran problema del president del govern espanyol són els seus acompanyants: ministres desconeguts i desapareguts per a la feina, manca de diputats amb carisma, una vella guàrdia recelosa (González, Bono, Almunia)... i un entorn mediàtic que li fa la vida impossible en un moment en què es fa difícil creure en els actuals líders polítics.